

Ez a karácsony más, mint a többi...

„Történt pedig azokban a napokban, hogy Augustus császár rendeletet adott ki: Írják össze az egész földet. Ez az első összeírás akkor történt, amikor Szíriában Cirénius volt a helytartó. Elment tehát mindenki a maga városába, hogy összeírják. Felment József is a galileai Názáretből Júdeába, a Dávid városába, amelyet Betlehemnek neveznek, mert Dávid házából és nemzetségéből való volt, hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt. És történt, hogy amíg ott voltak, eljött szülésének ideje, és megszülette elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely. Pásztorok tanyáztak azon a vidéken a szabad ég alatt, és rándódtak éjszaka a nyájuk mellett. És az Úr angyala megjelent nekik, körülragyogta őket az Úr dicsősége, és nagy félelem vette őket rajtuk. Az angyal pedig ezt mondta nekik: "Ne féljete, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítőt született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban." És hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsérték az Istent, és ezt mondták: "Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön béke és az emberekhez jóakarát." Miután elmentek, elmentek az angyalok a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: "Menjünk el egészen Betlehemig, és nézzük meg: hogyan is történt mindaz, amiről üzent nekünk az Úr." Elmentek tehát sietve, és megtalálták Máriát, Józsefet, és a jászolban fekvő kisgyermeket. Amikor meglátták, elmondták azt az üzenetet, amelyet erről a kisgyermekről kaptak, és mindenki, aki hallotta, elcsodálkozott azon, amit a pásztorok mondtak nekik. Mária pedig mindezeket a dolgokat megőrizte, és forgatta a szívében. A pásztorok pedig visszatértek, dicsőítve és magasztalva az Istent mindazért, amit pontosan úgy hallottak és láttak, ahogyan megüzentek nekik." Lukács 2. 1-20

Ez a karácsony miért lenne más, mint a többi? A karácsonyi történet rég volt, nem változik, minden évben ugyanazt a történetet olvassuk, hallgatjuk. Mi lenne más, hiszen mindent ugyan úgy csinálunk, talán az ünnepi menü változtatna a karácsonyom? Vagy egy új ember, aki bekerült a családba? Vagy, mert egyre nehezebb összeszervezni az egyre növekvő, egyre elfoglaltabb családtagoknak a közösen együtt tölthető időpontot?

Nem, nem erre, vagy ilyenekre gondoltam... Arra gondoltam, hogy a karácsony lényegét megragadva kellene időt töltenünk egymással, és együtt Istennel! Ha valóban Jézus lesz a középpontja az ünnepnek, és hozzá egyre közelebb akarunk kerülni, akaratlanul is, de törvényszerűen, egymáshoz is közelebb fogunk kerülni! Ne az ajándékok értéke, ne az ajándékozás ideje, ne az ünnepi lakoma elfogyasztása, és annak értékelése legyen számunkra a legfontosabb, hanem miközben ezeket tesszük, ne feledkezzünk meg Isten valóságos, időtálló, és örök értékű ajándékáról, Jézus Krisztusról, a mi megváltónkról!

Tehát, attól legyen más az idei karácsony, hogy miközben egymást ajándékozzuk, ne feledkezzünk meg az ünnepeltről sem, adjunk neki mi is ajándékot! Miféért? Erre ad választ a zsoltár: „Győljetek hozzám, híveim, akik áldozattal kötöttetek szövetséget velem! Igazságát hirdesse az ég, mert ítéletet tart az Isten. (Szela.) Hallgass, népem, most én beszélek! Izráel, most téged intelek! Isten, a te Istened vagyok én! Nem feddelek meg véres áldozataidért, sem állandóan eltemetve levő égáldozataidért, de nem fogadok el házadból bikát, sem aklaidból bakokat. Hiszen enyém az erdő minden vadja, és ezernyi hegynek minden állata. Ismerem a hegyek minden madarát, enyém a mező vadja is. Ha éhezném, nem szólnék neked, mert enyém a világ, és ami betölti. Eszem-e a bikák húsát, iszom-e a bakok vérért? Hálaadással áldozz Istennek, és teljesítsd a Felségesnek tett fogadalmadat! Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítottalak, és te dicsőítesz engem.” Zsoltárok 50. 5-15.

„Nyisd meg ajkamat, Uram, és dicsőretdet hirdeti szám. Hiszen a véres áldozatot nem kedveled, és ha égáldozatot adnék is, nem vennéd szívesen. Isten elűnt a töredelmes lélek a kedves áldozat. A töredelmes és megtört szívet nem veted meg, Istenem!” Zsoltárok 51. 15-17.

Azt kívánom, hogy Istenből áldott, békés, de más karácsonyunk legyen az idén!